

Sygn. akt IV U 1536/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska - Motyka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alicja Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 25 sierpnia 2016 r. nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawczyni A. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 31 stycznia 2018 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz wnioskodawczyni A. K. kwotę 360 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Beata Łożyńska - Motyka

Sygn. akt IV U 1536/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 sierpnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił ubezpieczonej **A. K.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ wskazał, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 sierpnia 2016 r. uznała, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Ubezpieczona **A. K.** w złożonym od powyższej decyzji odwołaniu wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 11 stycznia 2016 r., dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza neurologa oraz dokumentów znajdujących się w aktach postępowania prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych

Oddział w O. oraz dokumentów dołączonych do odwołania na okoliczność stanu zdrowia skarżącej oraz jej niezdolność do pracy. Nadto wnioskodawczyni wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że zarówno lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 2 sierpnia 2016 r. stwierdził, iż odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy do 31 sierpnia 2017 r., a data powstania niezdolności to 11 stycznia 2016 r. Jednakże, wobec zgłoszenia zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika i skierowania sprawy do rozpatrzenia przez komisji lekarskiej ZUS, która po przeprowadzeniu badania lekarskiego uznali, że A. K. nie jest niezdolna do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. K., ur. (...), lat 53, posiada wykształcenie średnie ekonomiczne. Ostatnio zatrudniona była na stanowisku pełnomocnika ds. jakości, oraz pełniła funkcję członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wykonywana praca wymaga przede wszystkim wysiłku umysłowego, jest pracą samodzielną, wymagającą wyjazdów w teren (jazda samochodem służbowym) i lekką. Skarżąca wykonywała głównie pracę biurową z wykorzystaniem komputera. Praca wykonywana z narażeniem na stres związany z zarządzaniem.

(dowód: wywiad zawodowy z dn. 11.06.2016 r. – k. 2 dokumentacji orzeczniczolekarskiej)

W dniu 1 lipca 2016 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek – k. 1-4 akt rentowych ZUS)

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 2 sierpnia 2016 r. uznał A. K. za częściowo niezdolną do pracy do 31 sierpnia 2017 r. Jako datę powstania niezdolności do pracy wskazano 11 stycznia 2016 r.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 16 akt ZUS, opinia lekarska z dn. 02.08.2016 r. – k. 3 dokumentacji orzeczniczolekarskiej)

Pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r. wnioskodawczyni została poinformowana o tym, że wobec orzeczenia lekarza orzecznika ZUS został zgłoszony zarzut wadliwości i sprawa zostanie przekazana do rozpatrzenia komisji lekarskiej ZUS.

(dowód: pismo ZUS z dn. 03.08.2016 r. – k. 17 akt ZUS, zarzut wadliwości z dn. 03.08.2016 r. – k. 4 dokumentacji orzeczniczolekarskiej)

Komisji lekarskiej ZUS orzeczeniem z 19 sierpnia 2016 roku uznała, że stwierdzone objawy chorobowe i stopień ich nasilenia nie czynią ubezpieczoną niezdolną do pracy.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dn. 19.08.2016 r. – k. 18 akt ZUS, opinia lekarska z dn. 16.08.2016 r. – k. 5 dokumentacji orzeczniczolekarskiej, opinia specjalistyczna lekarza konsultanta – k. 4-7 dokumentacji orzeczniczolekarskiej, opinia lekarska z dn. 19.08.2016 r. – k. 8-9 dokumentacji medycznolekarskiej)

Na tej podstawie organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 25 sierpnia 2016 roku odmówił przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: decyzja ZUS z dn. 25.08.2016 r. – k. 19 akt ZUS)

Stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia neurologiczne tj. stwardnienie rozsiane, z zespołem mózdkowym i niedowładem spastycznym lewostronnym czynią A. K. częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2018 r., od czasu złożenia wniosku o rentę.

Biegły lekarz neurolog, po zapoznaniu się z aktami sprawy, dowodami leczenia i zbadaniu neurologicznym wnioskodawczyni stwierdził osłabienie siły lewych kończyn i objawy zespołu mózdkowego. Biegły wskazał także, że w 2008 r. zdiagnozowano u badanej stwardnienie rozsiane, a ośmioletnia obserwacja to rozpoznanie czyni pełnym. Natomiast rzutowy przebieg powoduje trwałe następstwa po każdym rzucie ograniczając wydolność ruchową. Rzut ze stycznia 2016 r. spowodował więcej niekorzystnych następstw – wyraźne objawy uszkodzenia mózgu, które należy oceniać, jako trwałe. Zdaniem biegłego zgłaszane osłabienie siły kończyn górnych i ich męczliwość, oraz zaburzenia równowagi ograniczając zdolność do pracy ubezpieczonej. Wskazał, że wnioskodawczyni wymaga zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy oraz na oszczędzającym stanowisku pracy stanowisku pracy bez sytuacji stresowych. nie powinna prowadzić samochodu i pracować przy komputerze. Stwierdził także ograniczenia w wykonywaniu czynności biurowych.

(dowód: opinia biegłego neurologa – k. 112-113)

Organ rentowy pismem z dnia 18 stycznia 2017 r. oświadczył, że nie wnosi zastrzeżeń do opinii biegłego neurologa (k. 124).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej A. K. zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy.

Spełnianie przez ubezpieczoną pozostałych przesłanek określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2016, poz. 887) nie było przez organ rentowy kwestionowane.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 ww. ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ww. ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sporne między stronami było czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy. Organ rentowy w zaskarżonej decyzji wskazał, że komisja lekarska ZUS nie uznała A. K. za niezdolną do pracy.

Stosowanie do powyższego Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność ustalenia czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy zarobkowej, dopuszczając dowód z opinii biegłego lekarza sądowego neurologa, jako odpowiedniego ze względu na schorzenia ubezpieczonej.

Biegły neurolog uznał, że ubezpieczona z uwagi na występujące u niej schorzenia neurologiczne jest częściowo niezdolna do pracy okresowo do dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy dokonał sprawdzenia przesłanek, którymi kierował się biegły, jak i dokonał kontroli prawidłowości jego rozumowania.

Sąd uznał opinię biegłego lekarza neurologa za wiarygodny dowód w sprawie i w pełni podzielił ustalenia oraz wynikające z niej wnioski. Opinię ocenił, jako rzetelną, fachową i obiektywną. Została bowiem sporządzona przez lekarza o specjalizacji odpowiadającej schorzeniom zdiagnozowanym u wnioskodawczyni, posiadającego bogatą wiedzę medyczną oraz znaczne doświadczenie zawodowe. Opinia biegłego zawiera kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia wnioskodawczyni i uwzględniają wpływ wszystkich rozpoznanych u niej schorzeń na zdolność do pracy, jednocześnie zawiera przekonujące uzasadnienie w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz przyczyn, dla których wnioskodawczyni powinna być uznana za częściowo niezdolną do pracy. Zdaniem Sądu, opinia biegłego w rozpoznawanej sprawie, została wydana na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebytych leczeniach). Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość, co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007 r., III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak: postanowienie SN z dnia 27.11.2000 r. I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Niewątpliwie w niniejszej sprawie opinia biegłego neurologa jest stanowcza i zdecydowana.

W niniejszej sprawie organ rentowy nie wnosił żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego neurologa.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, że konkluzja opinii biegłego neurologa jest wynikiem logicznego wnioskowania. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków nie budził zastrzeżeń Sądu i w połączeniu z kryterium zgodności z zasadami logiki, wiedzy powszechnej,

poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii, wydaną opinię należało uznać za przekonujący dowód w sprawie. W ocenie Sądu ustalenia zawarte w opinii biegłego neurologa i wnioski tej opinii są logiczne, spójne i w wystarczający sposób wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych.

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłego specjalisty, czyni osobę ubezpieczonej częściowo niezdolną do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u A. K. schorzeń, uzasadnia uznanie jej za częściowo niezdolną do pracy okresowo.

Reasumując, w ocenie Sądu w kontekście ustaleń i wniosków wynikających z opinii biegłego neurologa, w zestawieniu z dokumentacją medyczną i okoliczności wynikających z wywiadu zawodowego, w przedmiotowej sprawie należy uznać, iż ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 11 stycznia 2016 r. do 31 stycznia 2018 r.

Jednocześnie należy podkreślić, iż prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, zgodnie z przepisem art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie, z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (...).

Z tych racji natury faktycznej i prawnej, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od 1 lipca 2016 r. do dnia 31 stycznia 2018 r., o czym orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i 108 § 1 k.p.c. zasądzając od organu rentowego, jako przegrywającej sprawę koszty poniesione przez ubezpieczoną A. K. tytułem zastępstwa procesowego. Sąd zasądził kwotę 360 zł stanowiącą minimalne wynagrodzenie pełnomocnika

procesowego będącego adwokatem należną w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych tj. w oparciu § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

/-/ SSO B. Łożyńska – Motyka